

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: X, nar. X, trvale bytem ve Vietnamu, zast.: Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, Brno, Příkop 6, proti žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Olšanská 2, Praha 3, P.O. Box 78, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 7. 2008, č.j. CPR-7804-1/ČJ-2008-9CPR-V221

t a k t o :

Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 7. 2008, č.j. CPR-7804-1/ČJ-2008-9CPR-V221 se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.640,- Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí o správním vyhoštění, vydané Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Inspektorátem cizinecké policie Přerov, pod č.j.: CPOV-4623/ČJ-2008-4066 dne 8.4.2008, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovena na 1 rok, doba k vycestování stanovena do 12.5.2008, rozhodnuto, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince a vyloučen odkladný účinek odvolání.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolatel namítal, že správní orgán prvního stupně postupoval nesprávně, když žádost o zrušení platnosti dlouhodobého víza posoudil podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ač žalobcův projev vůle nebyl učiněn svobodně a vážně. Nebyla dána vůle účastníka z území vycestovat a vzdát se oprávnění, která mu plynou z uděleného dlouhodobého víza. Úkon, kterým byl zneplatněn

vízový štítek odvolatele, proto není zrušením platnosti víza, nýbrž poškozením dokladu - vízového štítku. K této námitce odvolání žalovaný uvedl, že odvolatel do ČR přicestoval 25.11.2007 s cestovním dokladem č. A1251177A a vízem č. EB2938128 za účelem zaměstnání s platností od 17.11.2007 do 14.7.2008. Součástí žádosti cizince o povolení k pobytu bylo rozhodnutí Úřadu práce v Přerově o povolení k zaměstnání u Energo IPT s.r.o., s platností od 15.7.2007 do 14.7.2008. Dne 25.1.2008 byla jmenovanému na vlastní žádost Inspektorátem cizinecké policie Přerov pod čj. SCPP-2553/OV-VII-CO-2007 zrušena platnost víza k pobytu na 90 dnů z důvodu zániku účelu pobytu a byl mu do cestovního dokladu vylepen výjezdni příkaz č. GA0039659 s platností do 3.2.2008. Dne 8.4.2008, tj. po skončení doby platnosti výjezdního příkazu, se odvolatel v doprovodu svého zástupce dostavil na Inspektorát cizinecké policie v Přerově a předložil své vyjádření o tom, že cizincův projev vůle ukončit platnost dlouhodobého pobytu nebyl učiněn svobodně a vážně. Dne 8.4.2008 bylo s odvolatelem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, cizinec odkázal na své dřívější vyjádření ze dne 6.2.2008 a dodal, že v té chvíli nevěděl, že podepisuje žádost o zrušení víza a proto se domníval, že je pořád platné. Uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby a nic mu nebrání v návratu do domovského státu. Žalovaný uzavřel, že odvolatel se na území ČR zdržoval v období od 4.2.2008 do 8.4.2008 neoprávněně, a tedy naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. K námitce odvolání, že správní orgán prvního stupně žádost cizince o zrušení platnosti víza posoudil nesprávně, neboť se nezabýval okolnostmi, které k tomuto kroku cizince vedly, žalovaný uvedl, že odvolatel dne 25.1.2008 podal žádost o ukončení dlouhodobého pobytu z důvodu ukončení pracovního poměru u společnosti Energo IPT, s.r.o. Na základě toho a na základě sdělení zaměstnavatele o předčasném ukončení zaměstnání z důvodu neomluvených absencí, správní orgán prvního stupně žádost posoudil podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., vydal cizinci výjezdni příkaz a do cestovního dokladu vylepil vízový štítek GA0039658 s platností do 3.2.2008. Cizinec však v této době z ČR nevycestoval, tedy se zdržoval od 4.2.2008 do 8.4.2008 na území ČR neoprávněně. Jestliže měl pochybnosti o legálnosti ukončení pobytu, mohl to neprodleně sdělit správnímu orgánu, který mu vydával výjezdni příkaz a rušil v cestovním dokladu záznam o povolení k dlouhodobému pobytu na území. Stejně tak mohl případné námitky řešit v době platnosti výjezdního příkazu a nikoliv až 2 měsíce po uplynutí doby jeho platnosti. K námitce cizince k otázce neplatnosti jeho cestovního dokladu, žalovaný uvedl, že dle § 116 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. se nejedná o nesprávné údaje či neoprávněně provedené změny, ale o změnu provedenou v souladu s § 164 odst. 1 písm. h), i) zákona č. 326/1999 Sb., tj. zrušení platnosti víza a vylepení výjezdního štítku; cestovní doklad tedy nelze považovat za neplatný.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí spočívá na neúplném zjištění skutkového stavu a nesprávném právním posouzení, žalovaný odmítl relevantně hodnotit žalobcovo tvrzení, že žádost o zrušení povolení k pobytu nepodal, resp. že se nejednalo se o projev jeho svobodné a vážné vůle (§ 38 odst. 1 občanského zákoníku). Úkon „žádost o zrušení pobytu z důvodu zániku účelu pobytu“ je podle žalobce nedůvěryhodný, když účel pobytu nezanikl. Žalovaný tvrdí, že provádění důkazů na podporu tvrzení žalobce je zdržováním řízení. Na druhé straně přitom zkoumal důkazy, které nejsou předmětem řízení, tj. zjišťoval, zda došlo k zániku účelu pobytu. Pobyt byl zrušen na žádost, u níž není rozhodné, jaké důvody žadatele k tomu vedly, a je jen zkoumáno, zda šlo o projev vůle projevený svobodně a vážně. Žalobce vadu projevu vůle namítal, žalovaný se však touto otázkou nezabýval a namísto toho řešil zánik účelu pobytu, kdy navíc dospěl k nesprávným závěrům, usuzuje z jakéhosi sdělení zaměstnavatele žalobce; účel pobytu v případě zaměstnanců však zanikne jen z důvodu ukončení pracovního poměru, nikoli pro zaměstnavatelem tvrzenou absenci.

Žalovaný proto nerozhodoval na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci a prováděl důkazy mimo předmět řízení. Pominul, že ve věci žalobce je vedeno trestní stíhání Policií ČR, obvodním oddělením Přerov II, sp. zn. ORPR-1260/TČ-2008 pro podezření ze spáchání trestného činu poškozování cizích práv spočívající v tom, že žalobce byl pracovníky zaměstnavatele za přítomnosti příslušníků cizinecké policie výhružkami donucen podepsat žádost o zrušení pobytu. Po dobu, než bude v trestní věci rozhodnuto, mělo být předmětné správní řízení přerušeno. Žalovaný směřuje dokazování tím směrem, aby nebyly prováděny žádné důkazy potvrzující námitky žalobce, zřejmě se pokouší zakrýt možné pochybení správního orgánu I. stupně, které lze za určitých okolností považovat za trestné. Žalobce tvrdí, že v době vydání napadeného rozhodnutí pobýval na území ČR na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které vzhledem k neplatnosti právního úkonu - žalobcovy žádosti o zrušení pobytu, nebylo nikdy zrušeno. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a navrhl, aby soud žalobu odmítl podle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že cizinec pobýval na území ČR bez platného víza, tj. neoprávněně. Předmětem řízení ve věci vyhoštění žalobce je skutečnost, že žalobce nerespektoval vydaný výjezdní příkaz č. GA0039658 a prokazatelně se na území ČR zdržoval v době od 3.2.2008 do 8.4.2008 bez víza, tj. neoprávněně. Posuzování oprávněnosti zrušení platnosti dlouhodobého víza bylo předmětem jiného řízení, kdy Ředitelství služby cizinecké policie v rámci odvolacího řízení přezkoumalo rozhodnutí inspektorátu cizinecké policie a pod č.j. CPR-4025-1/ČJ-2008-9CPR-C216 ze dne 18.6.2008 citované rozhodnutí potvrdilo. K žalobní námitce, že řízení mělo být přerušeno, žalovaný poukázal na ust. § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/ Sb., které dává správnímu orgánu možnost řízení přerušit. Pro tento postup však nebyl dán důvod, neboť správním orgánem prvního stupně bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce v ČR zdržoval bez víza a naplnil tak podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16.12.2008, čj. 5 Ca 272/2008-31 žalobu odmítl podle 172 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (správně podle § 171 odst. 1 písm. c/), jehož tehdy platné znění stanovilo, že z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud se před zahájením řízení o tomto vyhoštění zdržoval cizinec na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně. Soud vycházel z toho, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Soud konstatoval, že žalovaný soudu předložil rozhodnutí Policie ČR Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.6.2008, č.j. CPR-4025/Čj.-2008-9CPR-C216, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání (obsažené v podání ze dne 1.2.2008) proti vydání výjezdního příkazu a ukončení pobytu na území ČR Policií ČR Inspektorátem cizinecké policie Přerov Č.j.: SCPP-241/OV-VII-CI-2008 ze dne 25.1.2008. V jeho odůvodnění se uvádí, že žalobce měl na území ČR povolen přechodný pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání. Dne 25.1.2008 se osobně dostavil na Inspektorát cizinecké policie Přerov a podal žádost o ukončení svého pobytu na území ČR. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec o zrušení platnosti víza požádá. Na základě osobně podané žádosti byl dne 25.1.2008 pod Č.j.: SCPP-241/OV-VII-CI-2008 cizinci ukončen pobyt a byl mu vydán

výjezdní příkaz č. GAA0039659 s platností do 3.2.2008. Skupina povolení pobytu ukončila jmenovanému pobyt na základě jeho vlastní žádosti nikoliv z podnětu správního orgánu. Dle § 168 zákona č. 326/1999 Sb., se na řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení. Z uvedeného důvodu bylo podání žalobce zamítnuto jako nepřipustné. Soud byl toho názoru, že v případě zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na vlastní žádost, tj. dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., není vydáváno správní rozhodnutí, neboť podle § 168 zákona č. 326/1999 Sb., se na řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení. Soud poukázal na to, že nepřipustnost žalobcova odvolání, jímž brojil proti vydání výjezdního příkazu a ukončení pobytu, byla (rozhodnutím ze dne 18.6.2008, č.j. CPR-4025/Čj.-2008-9CPR-C216) dovozována právě s odkazem na to, že pobyt byl ukončen na vlastní žádost žalobce dle § 37 odst. 1 písm. c) zákona. Otázka, zda žalobcova žádost ze dne 25.1.2008 byla podána svobodně a vážně, tj. zda byla řádným podkladem pro zrušení platnosti víza k pobytu žalobce podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., by podle soudu mohla být řešena v rámci žaloby případně podané proti rozhodnutí ze dne 18.6.2008, č.j. CPR-4025/Čj.-2008-9CPR-C216, nikoli však v rámci předmětného přezkumného řízení.

Soud tak nepřisvědčil žalobní námitce, že žalobce na území ČR pobýval na základě platného povolení k pobytu, naopak dospěl k závěru, že žalobcův pobyt na území ČR byl zrušen, tedy shledal naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb. a žalobu odmítl podle § 171 odst. 1 písm. c) z.č. 326/1999 Sb.

Usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, bylo ke kasační stížnosti žalobce zrušeno a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 35/2009-64 ze dne 21.5.2010. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že Nálezem Ústavního soudu ze dne 9.12.2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07 bylo, dnem vyhlášení nálezu, ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) z.č. 326/1999 Sb., zrušeno. Ústavní soud uvedl, že podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Toto právo je formulováno obecně, není omezeno na občany České republiky. Pokud je tedy rozhodnutím o správním vyhoštění možné zasáhnout do nějakého základního práva či svobody cizince, neobstojí ustanovení zákona vylučující jeho soudní přezkum. Přestože subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, Listina cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být vyhoštěním dotčena. Listina přitom nijak nerozlišuje mezi tím, zda se cizinec zdržuje na území ČR oprávněně, či nikoliv. I rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který na území ČR nepobývá oprávněně, může zasáhnout do řady jeho základních práv, např. do práva na život, práva nebýt podroben mučení a jinému ponižujícímu zacházení nebo trestání, do práva na ochranu soukromého a rodinného života atd. Ustanovení zákona o pobytu cizinců, které za této situace vylučuje soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, je proto v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny.

Městský soud tedy měl žalobu stěžovatele věcně projednat. Protože tak neučinil, Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vycházet ze závěrů vyjádřených v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07. V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Městský soud v Praze v dalším řízení vycházel v otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ze závěrů Nálezu Ústavního soudu ze dne 9.12.2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07. Proto napadené rozhodnutí přezkoumal, a to v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

O správním vyhoštění žalobce bylo možné rozhodnout pouze za splnění podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, tj. pokud pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

V otázce, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., tj. zda žalobcovo vízum k pobytu nad 90 dnů bylo skutečně zrušeno, resp. zda bylo rozhodnutí o zrušení víza vydáno, soud vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku 1 As 69/2010-62 ze dne 11.11.2010, který byl vydán ve zcela obdobné věci.

Podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 31.12.2010) policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, b) neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, nebo c) o zrušení platnosti víza požádá. Podle odstavce 3 téhož ustanovení policie v rozhodnutí, kterým zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

Podle § 168 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 31.12.2008) se ustanovení správního řádu (podle poznámky pod čarou: část druhá a třetí zákona č. 500/2004 Sb.) o správním řízení nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 19 odst. 1, § 22, 24, 26, 29, 29a odst. 1 a 3, § 29b odst. 2, 30, 33, 36, § 37 odst. 1 písm. c), § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, § 53 odst. 2, § 56 odst. 5 a 6, § 61, 92, 98a, 115a, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 124 (s výjimkou řízení podle § 124 odst. 4), § 124b, § 126a, § 129, § 135 odst. 3 až 5, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.

Pro řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se tedy nepoužijí ustanovení správního řádu o správním řízení. Z této skutečnosti ovšem nelze dovozovat, že správní orgán není povinen vydat rozhodnutí. Povinnost policie rozhodnout o zrušení platnosti víza ve formě rozhodnutí vyplývá z ustanovení § 37 odst. 3 zákona, které upravuje obligatorní náležitosti rozhodnutí o zrušení platnosti víza a stanoví další postup policie po vydání takového rozhodnutí. Systematickým výkladem ustanovení § 37 lze tedy dospět k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí o zrušení platnosti víza se vydává ve všech případech, kdy je dán některý z důvodů vyjmenovaných v odstavci 1 a 2 citovaného ustanovení. Třetí odstavec ustanovení § 37 neobsahuje zvláštní úpravu procesního postupu správního orgánu v případě naplnění důvodu pro zrušení platnosti víza podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona.

Pokud by bylo úmyslem zákonodárce zvolit v případě podání žádosti o zrušení víza cizincem jiný procesní postup a nevydávat v takové situaci rozhodnutí, musel by tak učinit jasným způsobem a výslovně to v zákoně stanovit. Pouhé vyloučení aplikace ustanovení

správního řádu o správním řízení (§ 168 zákona) na řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neznamená absenci povinnosti správního orgánu vydat také v tomto řízení rozhodnutí o zrušení víza. Právě rozhodnutí o zrušení platnosti víza slouží jako zákonný podklad pro možnost udělení výjezdního příkazu do cestovního dokladu cizince (§ 50 zákona o pobytu cizinců). V případě, že by rozhodnutí o zrušení platnosti víza v řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona nebylo vydáno, neměly by správní orgány žádný legální podklad (ve smyslu § 50 odst. 1 a 2 zákona) pro udělení výjezdního příkazu. V této souvislosti lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005 - 34, publikovaný pod č. 808/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud konstatoval, že výjezdní příkaz není rozhodnutím v materiálním smyslu a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Uvedl, že „*nejenže tedy právní norma nepředepisuje pro výjezdní příkaz formální náležitosti rozhodnutí tak, jak bývají pravidelně procesními předpisy vyžadovány (výrok, odůvodnění, poučení o řádných opravných prostředcích; (...)) ale zcela zjevně nepředpokládá ani samotný proces aplikace práva, tedy zjištění skutkového stavu věci, výběr adekvátní právní normy, posouzení, zda lze daný skutkový stav této normě podřadit, ani samotnou aplikaci této normy. Úkon, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. však může být výsledkem pouze takového shora uvedeného rozhodovacího procesu.*“

Uvedený výklad lze rovněž podpořit zněním kompetenčních ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť podle § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců náleží mezi pravomoci oblastního ředitelství služby cizinecké policie i rozhodování o zrušení platnosti víza, z čehož lze nepřímo dovodit povinnost správního orgánu vydat ve věcech zrušení platnosti víza rozhodnutí.

Ačkoliv je pro řízení o žádosti cizince podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyloučena aplikace ustanovení správního řádu o správním řízení, jsou správní orgány přesto povinny vycházet z obecných zásad správního řízení obsažených v § 2 až 8 správního řádu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83, publikovaný pod č. 1440/2008 Sb. NSS.). To ostatně vyplývá i z § 177 odst. 1 správního řádu, podle něhož se *základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje*. Ze zásady rychlosti řízení (vyřizování věci bez zbytečných průtahů) a ze zásady poučovací povinnosti správních orgánů by pak vyplývalo, že rozhodnutí o zrušení platnosti víza musí být i v řízení podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vydáno bez zbytečných průtahů a musí obsahovat přiměřené poučení o právech a povinnostech cizince.

V rámci soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců musí soud k žalobní námitce žalobce postavit najisto, zda jeho vízum k pobytu nad 90 dnů bylo skutečně zrušeno, resp. zda bylo rozhodnutí o zrušení víza vydáno. Žalobce v bodě IV. podané žaloby namítl, že v době vydání napadeného rozhodnutí pobýval na území České republiky na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které nebylo nikdy zrušeno. Na základě této žalobní námítky se proto soud zabýval otázkou, zda žalobce v době od 4.2.2008 do 8.4.2008 pobýval na území ČR neoprávněně, tj. zda jeho vízum bylo platně zrušeno. K dané otázce soud uvádí toto:

Na straně 2 rozhodnutí o správním vyhoštění prvostupňový správní orgán uvedl: „*Jelikož cizinec o zrušení povolení k pobytu požádal, byl tento pobyt ukončen v souladu s*

ustanovením § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., a z důvodu, že toto citované ustanovení nepodléhá správním řádu, nebylo vydáno Rozhodnutí o ukončení pobytu....“

V napadeném rozhodnutí (str. 4) žalovaný uvedl, že „...správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem o pobytu cizinců žádost posoudil dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., vydal cizinci výjezdní příkaz a do cestovního dokladu vylepil vízový štítek....“. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný uvedl: „Posuzování oprávněnosti zrušení platnosti dlouhodobého víza bylo již předmětem jiného řízení, kdy Ředitelství služby cizinecké policie v rámci odvolacího řízení přezkoumalo rozhodnutí inspektorátu cizinecké policie a pod čj. CPR-4025-I/ČJ-2008-9CPR-C216 ze dne 18.6.2008 citované rozhodnutí potvrdilo“. Soud požádal žalovaného (přípisem ze dne 21.11.2008- čl. 27 soudního spisu) o zaslání rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.6.2008, č.j. CPR-4025-I/ČJ-2008-9CPR-C216, včetně rozhodnutí prvostupňového. V odpovědi ze dne 27.11.2008 (čl. 28 soudního spisu) uvedl žalovaný, že požadované /rozhodnutí ze dne 18.6.2008, č.j. CPR-4025-I/ČJ-2008-9CPR-C216, které po jeho předložení bylo založeno do správního spisu/ zasílá, a sděluje, že „...rozhodnutí o ukončení pobytu nebylo Inspektorátem cizinecké policie Přerov, jako správním orgánem I. stupně vydáno, neboť pobyt výše uvedeného cizince byl ukončen, dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., na vlastní žádost.“

K žádosti soudu o předložení rozhodnutí o ukončení pobytu tedy sám žalovaný soudu sdělil, že rozhodnutí o ukončení pobytu nebylo orgánem prvního stupně vydáno.

S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že žalobcovo vízum k pobytu nad 90 dnů nebylo řádně zrušeno, neboť rozhodnutí o jeho zrušení nebylo vydáno. V době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tedy žalobce pobýval na území České republiky na základě platného povolení k pobytu na vízum nad 90 dnů za účelem zaměstnání, které nebylo zrušeno, tedy oprávněně. Nebyly tak splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a § 110 odst. 2 s.ř.s. a žalobci osvobozenému od soudního poplatku za žalobu (usnesením ze dne 3.9.2008 – čl. 16) i za kasační stížnost (usnesením ze dne 3.2.2009 – čl. 55) přiznal náhradu za jeho zastoupení advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, podání kasační stížnosti) po 2100,- Kč a související tři paušální poplatky po 300,- Kč, podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH, tj. v celkové částce 8.640,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2012

JUDr. Eva Pechová v. r.
předsedkyně senátu